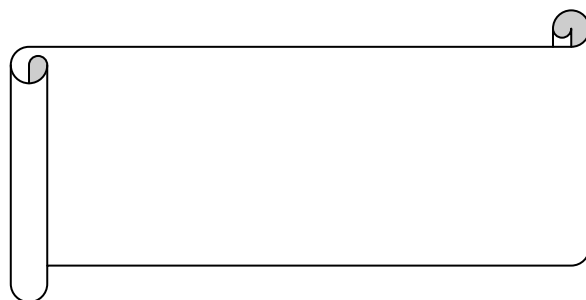
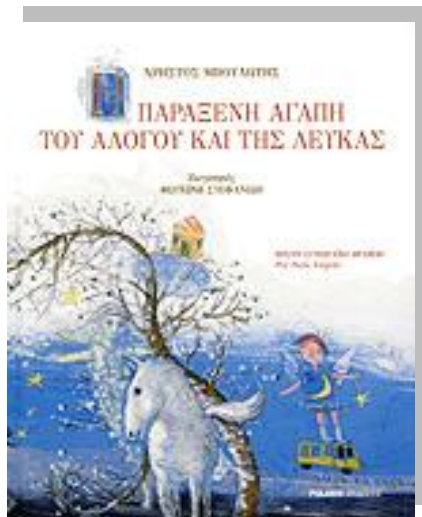

Γ ν ω ρ ι μ ί α μ ε τ η ν . . .
Π α ρ ά ξ ε ν η
Α γ ά π η
τ ο υ Α λ ό γ ο υ
κ α ι
τ η ς Λ ε ύ κ α ς

Επεξεργασία του λογοτεχνικού αναγνώσματος:
“Η παράξενη αγάπη του αλόγου και της λεύκας”
του Χρήστου Μπουλώτη,
Εκδόσεις: Λωτός, Αθήνα, 1987

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΟΥΡΜΠΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΓΑΠΗ
ΤΟΥ ΛΑΟΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΟΥΡΜΠΑΚΗΣ

ΜΕΤΕΦΕΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΙ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΣ

Μάθημα 1 °

Η μοναχική λεύκα του λιβαδιού

Στο μεγάλο λιβάδι καταμεσής είχε φυτρώσει μια ψηλόλιγνη λεύκα. Κανένας δε θυμόταν πότε και πώς. Ίσως ούτε κι η ίδια θα μπορούσε να απαντήσει. Όλοι τη θαύμαζαν για τη λυγεράδα, την κορμοστασιά της και προπαντός για την ασημένια της φορεσιά. Ποιος όμως θα το φανταζόταν πως ήταν μια δυστυχημένη λεύκα. Όσο μακριά κι αν έστελνε το βλέμμα της δε συναντούσε άλλο δέντρο.

“Ολομόναχη, λοιπόν, δίχως φίλους, χωρίς κάποιον ν’ αλλάξω δύο κουβέντες”, συλλογιζόταν και συνέχιζε:

“Όταν οι άνθρωποι είναι πολύ μόνοι, τότε λένε πως μοιάζουν με καλαμιά στον κάμπο, μα θα έπρεπε καλύτερα να έλεγαν πως μοιάζουν με μένα, σαν λεύκα στο λιβάδι”.

Αυτές κι άλλες τέτοιες σκέψεις τη βασάνιζαν συνέχεια. Και φαίνεται πως δεν είχε άδικο η ψηλόλιγνη μοναχική λεύκα. Μια μικρή παρηγοριά της ήταν βέβαια τα πουλιά. Οι ευκαιρίες όμως για να τους μιλήσει ήταν πιο λίγες κι απ’ τις λίγες.

Όλη μέρα φτεροκοπούσαν εδώ κι εκεί κι έρχονταν στα κλαδιά της για να κελαηδήσουν ή να κοιμηθούν. Κι ακόμη δεν πολυκαταλάβαιναν τη γλώσσα της, γιατί, εδώ που τα λέμε, δεν είναι πράγμα εύκολο να μάθεις τη λαλιά των δέντρων. Όσο για τα τζίτζικια, αυτά ήταν όλο ύπνο και τραγούδι. Δε νοιάστηκαν ποτέ να πιάσουν κουβέντα με τη λεύκα κι ας τα φιλοξενούσε κάθε καλοκαίρι στον κορμό της.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 2

Δεν είναι μονάχα τ' αηδόνια

*Δεν είναι μονάχα τ' αηδόνια
που κάνουν ναό το κλαρί,
που κάνουν απέραντη γλύκα,
κ' εσένα διαβάτρα στιγμή!
Στην πλάση είναι κι άλλα πουλάκια,
γλυκόλαλα, πόσο απαλά!
Σα μάτι, γιομάτο συμπόνια
που μόλις μας βλέπει περνά.
Στην πλάση είναι κι άλλα πουλάκια
τραγούδια, μα πόσο δειλά!
Σαν πάθους φωνή ν' ανεβαίνει
στα χείλη χωρίς να μιλά.*

Κ. Παλαμάς

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 3

Εμφάνιση του αλόγου στο λιβάδι

Έτσι πέρασαν οι μήνες και τα χρόνια κι όλα φαίνονταν άχρωμα στη λεύκα. Όσπου μία μέρα άρχισε η ζωή να της χαμογελάει. Ήταν μια μέρα μ' έναν ήλιο ολόχρυσο, που απλώθηκε στο λιβάδι μετά την πρωινή βροχή. Φρεσκοπλυμένη απ' τη βροχή γυάλιζε η λεύκα ένα ένα τ' ασημένια φύλλα της. Έφτασε τέλος να γυαλίσει τα πιο ψηλά, όταν είδε να κατηφορίζει απ' τους πέρα λόφους καλπάζοντας ένα κάτασπρο άλογο. Κάτασπρο σαν το χιόνι. Τόσο περήφανο άλογο δεν είχε ξαναπατήσει στο λιβάδι.

“Αχ, και τι ρυθμικά χορεύει η χαίτη του έτσι καθώς καλπάζει”, συλλογίστηκε η λεύκα.

Σε λίγο διάκρινε στη ράχη του αλόγου κι ένα μεσόκοπο καβαλάρη.

“Θα είναι το αφεντικό του”, σκέφτηκε.

Κι όσο πλησίαζε το άλογο αυτή δε χόρταινε να το κοιτάζει. Πήγε να σπάσει από χαρά η καρδιά της, όταν το άσπρο άλογο σταμάτησε εκεί κοντά κι ο καβαλάρης το έδεσε στον κορμό της. Ήταν ο αγρότης που αγόρασε το διπλανό χωράφι.

“Όσο κρατάνε οι δουλειές του στο χωράφι θα έχω παρέα”, συλλογίστηκε κι έγιναν τα φύλλα της ακόμη πιο ασημένια από ευτυχία.

“Ποιος θα το περίμενε πως θα είχα συντροφιά μου ένα τόσο όμορφο άλογο.”

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 4

Η λεύκα προσπαθεί να επικοινωνήσει με το άλογο

Όμως το άλογο ούτε που γύρισε να την κοιτάξει. Και πρώτα πρώτα γιατί ποτέ δεν του πέρασε απ' το μυαλό να κάνει συντροφιά μ' ένα δέντρο. Κι ύστερα, από μικρό δε συμπαθούσε και πολύ τα δέντρα, γιατί συχνά το έδεναν στον κορμό τους, ενώ αυτό θα προτιμούσε να καλπάζει λεύτερο σε κάμπους και βουνά. Και τι παρέα να κάνει μ' ένα δέντρο, αφού τα δέντρα, όπως νόμιζε, δεν ξέρουν να μιλούν.

Πέρασε μια, πέρασαν δυο, πέρασαν τρεις μέρες κι η λεύκα αποτραβήχτηκε ξανά στη θλίψη και τη μοναξιά της, κι ας είχε τώρα εκεί στα πόδια της το πιο όμορφο άλογο.

Προσπάθησε πολλές φορές να του μιλήσει, μα αυτό ούτε που το κατάλαβε. Όμως η μοναξιά άρχισε με τις μέρες να τρυπώνει σιγά σιγά και στην καρδιά του αλόγου, έτσι δεμένο όπως ήταν με τις ώρες.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 5

Η λεύκα και το άλογο συνομιλούν

Ένα μεσημέρι σήκωσε το κεφάλι του ψηλά κι αγκάλιασε για πρώτη φορά με το βλέμμα του τη λεύκα. Θαμπώθηκε απ' την ομορφιά της.

“Ποπό! Τι λυγερή που είναι! Και τι όμορφη! Και τα φύλλα της λες κι έχουν πάνω τους καθαρό ασήμι! Μα πόσο θα πρέπει να είναι δυστυχημένη εδώ ολομόναχη μέσα στο λιβάδι”, σιγοψιθύρισε το άλογο και συνέχισε να τη θαυμάζει.

-Αχ, σ' ευχαριστώ πολύ που με καταλαβαίνεις, ακούστηκε τότε μια λεπτή μελωδική φωνή να βγαίνει απ' τη φυλλωσιά της λεύκας μαζί με ένα θρόισμα ελαφρύ.

Και το άλογο δεν πίστευε στ' αυτιά του. Αλήθεια, ήταν η λεύκα που του μιλούσε.

-Ωστε έχετε φωνή κι εσείς τα δέντρα; είπε απορημένα. Κι εγώ που ξέρω μόνο τη γλώσσα των ζώων πώς γίνεται και καταλαβαίνω τη δική σας γλώσσα;

Και τότε η λεύκα χαρούμενη που επιτέλους πια την άκουσε το άσπρο άλογο απάντησε:

-Το καθετί πάνω στη γη έχει τη γλώσσα του. Κι είναι γλώσσες που για να τις μάθεις χρειάζεται να τις σπουδάξεις χρόνια και χρόνια. Υπάρχουν όμως κι ένα σωρό άλλες γλώσσες. Για να τις καταλάβεις αυτές φτάνει μόνο να θέλεις να τις καταλάβεις, να δώσεις προσοχή σ' αυτόν που προσπαθεί να σου μιλήσει.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 6

Η λεύκα και το άλογο μιλούν για τη ζωή τους

Απ' τη μέρα εκείνη το άσπρο άλογο δεν έβλεπε τη στιγμή να ξεκινήσει με το αφεντικό για το χωράφι. Ανυπομονούσε να βρεθεί μια ώρα αρχύτερα κοντά στη λεύκα. Κι η λεύκα τις νύχτες πού να κλείσει μάτι. Μετρούσε τις στιγμές που της φαίνονταν αιώνες και παρακάλαγε τον ήλιο να ανατείλει πιο νωρίς για να δει το άλογο να κατηφορίζει απ' τους πέρα λόφους.

Και τι δεν έλεγαν η λεύκα και το άλογο στις ατέλειωτες κουβέντες τους. Εκείνο της έμαθε ένα σωρό πράγματα για τα ζώα, της μίλαγε για τον κόσμο πίσω απ' τους λόφους. Κι ακόμη της έλεγε πως του αρέσει όσο τίποτα στη γη να καλπάζει λεύτερο σε κάμπους και βουνά. Και πως ήταν τυχερό να έχει για αφεντικό του έναν άνθρωπο που δε βασάνιζε τα ζώα. Κι άλλα, κι άλλα πολλά της έλεγε. Κι αυτή δε χόρταινε να το ακούει. Με τη σειρά της του μιλούσε για χίλια δυο πράγματα, μα πιο πολύ για τα πουλιά, για το κελάηδημά τους, και για τ' αστέρια που μελέταγε τις νύχτες. Κι ακόμη του έλεγε πόσο το ευχαριστιόταν να λικνίζεται ρυθμικά με το απαλό αεράκι.

Είχε η λεύκα για τα καλά ξεχάσει την παλιά της μοναξιά. Και το άλογο τώρα αισθανόταν μοναξιά όταν ήταν μακριά της, παρ' όλο που η παρέα δεν του έλειπε στο αγρόσπιτο του αφεντικού.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 7

Οι δυσάρεστες σκέψεις στο μυαλό του αλόγου και της λεύκας

Όμως ένα πρωί το άλογο δε φάνηκε. Όσο κι αν τέντωνε η λεύκα τα ψηλότερα κλαδιά της μήπως το δει να έρχεται από μακριά, τίποτα, τίποτα. Ούτε την άλλη μέρα φάνηκε, ούτε την παρ'άλλη. Τότε κατάλαβε η λεύκα πως είχαν τελειώσει πια οι δουλειές στο διπλανό χωράφι και πως μ' αυτές τέλειωσαν οι όμορφες μέρες και η δική της ευτυχία.

“Πάει, με τον καιρό θα με ξεχάσει το άσπρο άλογο”, συλλογιζόταν κι η καρδιά της βάραινε σαν σίδηρο. Σκέψεις παρόμοιες έκανε όμως και το άσπρο άλογο, που όλη τη μέρα δούλευε τώρα αλλού και τις νύχτες έμενε δεμένο μπροστά στην πόρτα του αγρόσπιτου.

“Αχ, η λεύκα θα νομίζει πως την ξέχασα.” Και τα μάτια του πλημμύριζαν θλίψη. Με τα άλλα ζώα δεν άλλαζε κουβέντα. Κι ούτε που πείναγε πια. Μόνο νερό έπινε και πού και πού μασούλαγε ανόρεχτα λίγες μπουκιές σανό.

Τώρα κατάλαβε πόσο βαθιά αγάπαγε τη λεύκα. Και τι δε θα έδινε για να της στείλει ένα μήνυμα, ένα σημάδι, να της πει πως δεν την ξέχασε, πως δε θα το ήθελε που έμενε μακριά της κι άλλα τέτοια.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 8

Το άλογο και η λεύκα συναντιούνται ξανά

Πέρασαν έτσι οι μέρες και οι νύχτες, κυλούσαν οι βδομάδες, μπήκε ο χειμώνας. Μια νύχτα που η παγωνιά είχε ξαφνιάσει όλη τη φύση και το άλογο τουρτούριζε απ' το κρύο, μα που το κρύο και η παγωνιά μες στην καρδιά του ήταν πιο αβάσταχτα, πήρε τη μεγάλη απόφαση: “ Δεν το αντέχω άλλο, θα σπάσω το σκοινί. Η λεύκα με χρειάζεται και τη χρειάζομαι κι εγώ.”

Και μια και δυο σπάει το σκοινί κι αρχίζει να καλπάζει ξέφρενα προς το λιβάδι. Πρόβαλε τότε ξαφνικά στο χειμωνιάτικο ουρανό ένα ολοστρόγγυλο πελώριο φεγγάρι που ασήμωσε τους γύρω λόφους και το λιβάδι.

-Λεύκα μου, λεύκα, λεύκα μου! Φώναζε από μακριά το άσπρο άλογο.

Κι εκείνη που έμενε τις νύχτες άγρυπνη να το περιμένει, του απάντησε με τη γλυκιά αέρινη φωνή της όσο πιο δυνατά μπορούσε:

-Καλό μου άσπρο άλογο, αλογατάκι μου!

Γρήγορο σαν τον άνεμο έφτασε κοντά της. Σηκώθηκε στα πισινά του πόδια για να τη φιλήσει στο μάγουλο. Προσπάθησε κι αυτή να σκύψει όσο γινόταν πιο πολύ, γιατί το ήθελε κι αυτή να τη φιλήσει το άλογο. Μα ο κορμός της κόντεψε να σπάσει. Δεν τα κατάφεραν. Ίσως μια άλλη φορά...

Ύστερα ξάπλωσε το άλογο στα πόδια της κι αυτή τίναξε τα κλαδιά της και του έριξε για να το ζεστάνει όσα φύλλα δεν της είχε πάρει ακόμη ο χειμώνας.

-Λεύκα μου, τώρα έμεινες ολόγυμνη, θα ξεπαγιάσεις.

-Μη νοιάζεσαι, του απάντησε εκείνη. Είμαι συνηθισμένη εγώ να περνάω το χειμώνα χωρίς την ασημένια φορεσιά μου. Στενοχωριέμαι μόνο που όταν με γνώρισες ήμουν φουντωτή και όμορφη ...και τώρα...

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 9

Η εμφάνιση του κακού σύννεφου

-Για μένα είσαι όμορφη όπως και να είσαι-τη διέκοψε το άλογο. Άλλωστε η άνοιξη θα σου φέρει νέα φορεσιά. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε από πάνω τους μια κοροϊδευτική βραχνή φωνή:

-Για δεξ τι παράξενη, τι αταίριαστη αγάπη είναι πάλι και τούτη. Πάει, χάλασε ο κόσμος. Ένα άλογο με μια λεύκα. Ας γελάσω...

Σήκωσαν ψηλά τα μάτια τους και είδαν να περνά ένα μαύρο κακομούτσουνο σύννεφο.

-Θα τρέξω να πω τα νέα και στ' άλλα σύννεφα πίσω απ' τους λόφους, για να γελάσουμε με την ψυχή μας. Θα ξεκαρδιστούμε στα γέλια. Για σκέψου, ένα άλογο με μια λεύκα. Τέτοιο αστείο θέαμα έχω να δω πολύ καιρό, είπε το κακομούτσουνο σύννεφο και βιάστηκε να φύγει. Η λεύκα βυθίστηκε στη σιωπή. Τα λόγια του μαύρου σύννεφου κουδούνιζαν στ' αυτιά της και παραλίγο να της κλέψουν τη χαρά. Ευτυχώς που το άσπρο άλογο διάβασε τις σκέψεις της αμέσως.

-Καλή μου λεύκα, μη στενοχωριέσαι. Πάντα θα υπάρχουν μαύρα σύννεφα που αντί να ψάξουν κι αυτά να βρουν την ευτυχία, κοιτούν πώς θα χαλάσουν την ευτυχία των άλλων. Μην αμφιβάλλεις ούτε στιγμή πως είμαστε ταιριαστό ζευγάρι. Ίσως μάλιστα να είμαστε και το πιο ταιριαστό σ' ολόκληρο τον κόσμο.

-Έχεις δίκιο, άσπρο άλογο, ακούστηκε να λέει μια ζεστή φωνή. Χιλιάδες χρόνια ταξιδεύω πάνω από τη γη, απ' τη μια της άκρη ως την άλλη. Είδαν πολλά τα μάτια μου. Πρώτη φορά μου συναντώ αγάπη τόσο όμορφη, τόσο ταιριαστή.

Ήταν το ολοστρόγγυλο φεγγάρι που είχε γλιστρήσει αθόρυβα απ' τον ουρανό και στάθηκε πάνω τους λούζοντάς τα με ασημένιο φως.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 10

Η παράξενη αγάπη δεν είναι πια μυστικό

Μέσα στην τόση ευτυχία το άλογο ούτε που σκέφτηκε να ξαναγυρίσει στο αγρόσπιτο, στο αφεντικό του. Κι όταν η λεύκα του το θύμισε, δεν το βάσταξε η καρδιά του να την αφήσει πάλι μόνη. Το αφεντικό όμως είχε άλλη γνώμη. Ένα άλογο όλο κι όλο του απέμεινε και οι δουλειές του χωρίς αυτό πήγαιναν τώρα πίσω. Μέρες έψαχνε να το βρει. Το άλογο όμως πουθενά. Άφαντο, λες κι άνοιξε η γη και το κατάπιε. Πού να το φανταστεί πως το άσπρο του άλογο είχε αγαπήσει μια λεύκα, τη λεύκα κάτω στο λιβάδι. Όχι αυτό δε θα περνούσε ποτέ απ' το μυαλό του, αν δεν υπήρχε το μαύρο το κακομούτσουνο σύννεφο να το μαρτυρήσει. Και να πώς έγινε: Μαρτυριάρικο όπως ήταν, έριξε λίγες σταγόνες βροχής στον κήπο του αγρόσπιτου.

Έτσι το μυστικό το έμαθαν πρώτα τα λουλούδια που το συζήταγαν μέρα και νύχτα.

-Τι παράξενη αγάπη, έλεγε το ένα.

-Ίσως να είναι όμορφη, μουρμούριζε σκεφτικό το άλλο.

-Αχ, να είχαμε κι εμείς την τύχη της λεύκας, έλεγε το τρίτο.

Πες πες, το μυστικό έφτασε τέλος και στ' αυτιά της γυναίκας του αφεντικού, που από καιρό ήξερε τη γλώσσα των λουλουδιών, αφού τ' αγάπαγε τα λουλούδια.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 11

Μια αληθινά μεγάλη αγάπη

Κι εκείνη με τη σειρά της το είπε στον άνδρα της:

-Τρέχω αμέσως να το φέρω πίσω, φώναζε χαρούμενα το αφεντικό και κατηφόρισε προς το λιβάδι.

Όμως το άλογο που είχε πάρει την απόφαση να μείνει για πάντα κοντά στη λεύκα του, μόλις τον είδε από μακριά εξαφανίστηκε καλπάζοντας πέρα στα βουνά. Είδε κι απόπειδε το αφεντικό και σκέφτηκε πως άλλος τρόπος δεν υπήρχε: Έπρεπε να κόψει τη λεύκα. Μόνο έτσι πίστευε θα γύρναγε κοντά του το άσπρο άλογο. Πήρε λοιπόν πριόνι κι άρχισε να πριονίζει τον κορμό της λεύκας. Ξαφνιάστηκε όμως ακούγοντας αναστεναγμούς. Δεν πίστευε στ' αυτιά του, "Έχουν λοιπόν δίκιο όσοι λένε πως και τα δέντρα έχουν ψυχή", σκέφτηκε. "Και γιατί όχι; Η γυναίκα μου μιλάει από καιρό με τα λουλούδια."

Σταμάτησε αμέσως το πριόνισμα και ρώτησε τη λεύκα γεμάτος καλοσύνη:

-Πες μου σε πόνεσα; Πονάς;

-Ναι, του απάντησε εκείνη, μα δεν αναστέναζα γι' αυτό. Σκέφτηκα πόσο πιο πολύ θα πονέσει το καλό μου το άλογο, όταν θα γυρίσει και θα με βρει κομμένη, ριγμένη στη γη.

-Τι όμορφη αγάπη είναι τούτη! Ψιθύρισε το αφεντικό. Πιο όμορφη δεν είδα στη ζωή μου. Πώς να τη χαλάσω; Πες στο άλογο, όταν γυρίσει, πως από σήμερα το αφήνω λεύτερο. Αυτό το δώρο κάνω στην αγάπη σας.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 12

Ο πρώτος περίπατος της λεύκας

Και πριν προλάβει η λεύκα να τον ευχαριστήσει, αυτός είχε κιόλας ανοίξει το βήμα του για να προλάβει στη γυναίκα του τη θαυμαστή, παράξενη ιστορία.

Σα γύρισε το άλογο κι έμαθε τα νέα χόρευε τρελό από ευτυχία γύρω απ' τη λεύκα. Κι εκείνη, μόλο που ήταν πληγωμένη, λικνιζόταν ρυθμικά για να το συνοδέψει στο χορό του. Της έδεσε ύστερα την πληγή προσεκτικά. Και τη νύχτα για να την κοιμίσει απαλά της είπε τα πιο ωραία παραμύθια. Την άλλη νύχτα, όταν οι άνθρωποι σ' ολόκληρη τη γη κοιμούνταν βαθιά, της πρότεινε έναν περίπατο μες στο λιβάδι.

Ξαφνιάστηκε η λεύκα.

-Περίπατο εγώ; Εγώ είμαι δέντρο. Το ξέχασες καλό μου άσπρο άλογο; Τα δέντρα μένουν ακίνητα, ριζωμένα στην ίδια θέση.

-Το ξέρω, μένουν ακίνητα, γιατί ποτέ κανένα δε δοκίμασε να περπατήσει. Μα είμαι σίγουρο πως μαζί μου θα κάνεις λίγα βήματα απόψε. Θα είσαι εσύ το πρώτο δέντρο που περπάτησε στη γη.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 13

Όπου προς το βράδυ

Όπου προς το βράδυ
πάτησες τη γη
βγήκε στο σκοτάδι
μια δροσοπηγή.

Κι όπου ήτανε ξέρα
και βουβή ερημιά
παίζει μια φλογέρα
στ' άσπρα γιασεμιά.

Ρέει τραγούδι η βρύση
κλαίει σαν προσευχή
γύρω της η φύση γίνεται ψυχή.

Όπου προς το βράδυ
πρόβαλες, Αυγή,
φούντωσε λιβάδι
μια πηγή στη γη.

Κ. Παλαμάς

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 14

Ένας φίλος συντροφεύει το παράξενο ζευγάρι

Κι έτσι έγινε. Ήταν υπέροχη εκείνη τη νύχτα η λεύκα καθώς περπάταγε καμαρωτά πλάι στο άσπρο της άλογο. Βέβαια κανένας άνθρωπος δε θα πίστευε στα μάτια του, αν έβλεπε το παράξενο ζευγάρι να κάνει βόλτα στο λιβάδι, κάτω απ' το ολοστρόγγυλο φεγγάρι. Ναι, ήταν εκεί κι ο φίλος τους το φεγγάρι που βγήκε επίτηδες στον ουρανό να τους φωτίσει το δρόμο. Κι απόψε έβαλε τα δυνατά του να γίνει όσο πιο λαμπερό μπορούσε.

-Σ' ευχαριστούμε, καλό μας φεγγαράκι, είπαν με μια φωνή. Κι εκείνο χαμήλωσε ακόμη πιο πολύ και τους απάντησε τραγουδιστά:

**Εγώ, εγώ
θα πρέπει να σας πω ευχαριστώ
για την αγάπη σας αυτή
που ομόρφυνε τη γη**

Και συνέχισε:

-Τώρα είναι ώρα να πηγαίνω. Για λίγες μέρες δε θα φανώ στον ουρανό. Θα κάτσω να ξεκουραστώ. Μα όταν ξαναέρθω, θέλω να κάνω κι εγώ ένα δώρο στην αγάπη σας, που θα την κάνει ακόμη πιο ζηλευτή, πιο όμορφη, πιο ταιριαστή. Αφήστε με να το σκεφτώ. Ίσως συμβουλευτώ και την καλή νεράίδα που μένει σ' ένα διπλανό μου αστέρι. Και μέχρι τότε γεια χαρά!

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 15

Το φεγγάρι προσφέρει το δώρο του

Στο μεταξύ μπήκε η άνοιξη. Και τούτη τη φορά δώρισε στη λεύκα μια ασημένια φορεσιά που όμοιά της δεν είχε ξαναφορέσει ποτέ λεύκα πάνω στη γη. Το άσπρο άλογο την καμάρωνε. Στα κλαδιά της μαζεύονταν τώρα όλα τα πουλιά και τιτίβιζαν τα πιο μελωδικά τραγούδια τους. Τις νύχτες συνεχίζονταν οι περίπατοι στο λιβάδι. Και μια απ' αυτές τις νύχτες να σου πάλι ο φίλος τους το ολοστρόγγυλο φεγγάρι τριγυρισμένο από εκατομμύρια αστέρια. Χαμήλωσε, χαμήλωσε, χαμήλωσε κι άλλο, ώσπου κάθισε στην κορυφή της λεύκας.

-Σας έφερα το δώρο σας, να το! είπε χαρούμενα και τους έδειξε ένα κόκκινο σακούλι.

Μου το έδωσε η καλή νεράιδα απ' το γειτονικό μου αστέρι. Μέσα του έχει μια μαγική χρυσόσκονη! Όταν το ρίξω πάνω σας θα γίνετε και οι δυο ίδιοι. Δε θα είστε πια διαφορετικοί. Και θα χαρείτε έτσι την αγάπη σας χωρίς εμπόδια και πρόβλημα κανένα. Διαλέξτε: Θέλετε να ζήσετε σαν άλογα ή σαν λεύκες.

Και τότε, όπως γίνεται στις πολύ μεγάλες αγάπες, του απάντησαν με μια φωνή, σαν να είχε διαβάσει ο ένας τη σκέψη του άλλου:

-Σ' ευχαριστούμε, φεγγαράκι, για το δώρο σου, μα προτιμάμε να μείνουμε έτσι όπως είμαστε. Είμαστε τόσο εντυχημένοι. Η αγάπη μας δε χρειάζεται τη μαγική χρυσόσκονη.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 16

Όλοι ξυπνούν για να θαυμάσουν την παράξενη αγάπη

-Εγώ συνέχισε η λεύκα, ξέρω καλά πόσο αρέσει στο άσπρο άλογο να τρέχει ξέφρενο μακριά, να καλπάζει. Θα ήταν κρίμα να μεταμορφωθεί σε δέντρο, να ριζώσει. Εμένα πάλι δε μ' αρέσει να καλπάζω. Μου φτάνουν οι μικροί νυχτερινοί περίπατοι. Αντίθετα μ' ευχαριστεί να λικνίζομαι στο απαλό αεράκι.

-Έχει δίκιο η λεύκα μου, συμπλήρωσε το άλογο, θα ξεκουράζομαι στα πόδια της. Πάντα κοντά της θα γυρίζω. Για μας η αγάπη μας είναι τόσο ταιριαστή! Κι έτσι θα μείνουμε εκείνη λεύκα, άλογο εγώ.

Και πριν προλάβει το άλογο να τελειώσει τα λόγια του ένωσε ξαφνικά τα πόδια του να υψώνουν λίγο. Κι η λεύκα έσκυψε πρώτη φορά τόσο πολύ χωρίς πόνους στη μέση της. Έτσι έδωσαν το πρώτο τους φιλί... Τρελό από ενθουσιασμό χειροκροτούσε το φεγγάρι και φώναζε μ' όλη του τη φωνή:

-Ξυπνήστε, άνθρωποι, ξυπνήστε να δείτε την πιο ταιριαστή αγάπη σ' ολόκληρη τη γη.

Κι ήταν εκείνη η μόνη νύχτα που το φεγγάρι ξέχασε να συνεχίσει το ταξίδι του στον ουρανό.

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Μάθημα 17

Δες τι λαμπρό φεγγάρι

Δες τι λαμπρό φεγγάρι,
δες τι νυχτιά περνάει,
μιαν αύρα δε φυσάει,
δε σειέται ένα φτερό.

Το αηδονάκι μόνο
μες στα κλαδιά πετώντας
λυπάται κελαηδώντας,
πως είναι μοναχό.

Μα, να η συντρόφισσά του,
μαγευτικά του κράζει,
πουλί μου μη σε νοιάζει
κι εγώ είμ' εδώ μ' εσέ.

Λόγια γλυκά είναι τούτα,
που ηχούνε στην καρδιά μου,
μα εγώ στην ερημιά μου,
δεν τ' άκουσα ποτέ.

Κ.Παλαμάς

Είδα

Άκουσα

Δημιούργησα

Είδα

- *Odilon Redon: “Πήγασος”*
Παστέλ 80,7X65εκ. Hiroshima (Museum of Art , Hiroshima)
(Από το βιβλίο του Michael Gibson: “ODILON REDON”1840-1916
Tascher αρ. 44 1996, Germany)
- *Odilon Redon: “Το άρμα του Απόλλωνα”,1912*
Λάδι σε μουσαμά,100X74,7, Νέα Υόρκη (The Ian Woodner Family Collection)
(Αντίγραφο από το βιβλίο του Michael Gibson: “ODILON REDON”1840-1916
Taschen αρ. 44 1996,Germany)
- *Γεώργιος Γουναρόπουλος: “Άλογο σε τοπίο”1959*
Λάδι σε σκληρό χαρτόνι,70,5X122εκ. (Συλλογή Καλλιτέχνη)
(Από το βιβλίο: “Η Ελληνική Ζωγραφική από το 1832 έως το 1992”
Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, Αθήνα 1993)
- *Γεώργιος Γουναρόπουλος: “Δέντρα”*
Εγχρωμο σχέδιο, 61X8 0εκ. (Εθνική Πινακοθήκη)
(Από το βιβλίο: Οι Έλληνες Ζωγράφοι- Καλλιτεχνική Βιβλιοθήκη,
Δεύτερος Τόμος 20ος αι. Εκ. Οίκος Μέλισσα, Αθήνα 1976)
- *Γεώργιος Γουναρόπουλος: “Ειδύλλιο”*
54X73,5εκ. (Συλλογή: Ο. Μεριλιέ)
(Από το βιβλίο: Οι Έλληνες Ζωγράφοι- Καλλιτεχνική Βιβλιοθήκη,
Δεύτερος Τόμος 20ος αι. Εκ. Οίκος Μέλισσα, Αθήνα 1976)
- *Γεώργιος Γουναρόπουλος: “Γυναίκα με τουλίπες”*
Λάδι σε πεπιεσμένο χαρτί:73X45 εκ. (Συλλογή Γ. Μουρέλου)
(Από το βιβλίο: Οι Έλληνες Ζωγράφοι- Καλλιτεχνική Βιβλιοθήκη,
Δεύτερος Τόμος 20ος αι. Εκ. Οίκος Μέλισσα, Αθήνα 1976)
- *Κωνσταντίνος Παρθένης: “Νύχτα”*
Λάδι σε πανί, 77X97,3 εκ. (Συλλογή Μ.Α. Λοβέρδου)
(Από το βιβλίο: Οι Έλληνες Ζωγράφοι- Καλλιτεχνική Βιβλιοθήκη,
Δεύτερος Τόμος 20ος αι. Εκ. Οίκος Μέλισσα, Αθήνα 1976)

- *Νίκος Χατζηκυριακού Γκίκας: “Τοπίο με δέντρα” 1976*
Λάδι σε χαρτόνι, 17X26εκ. (Συλλογή Κριεζώτου)
(Από το βιβλίο: Chika Εκ. Adam, Αθήνα 1991)
- *Mark Sagal: “ Αποψη χωριού από το φεγγάρι”, 1991-1912*
Λάδι σε πανί, 126X104 εκ.
Chagall: “The love and the stage” Royal Academy of Art, London 1998
- *Franz Mark: “Κόκκινο και μπλε άλογο” 1912 Τέμπερα. 26,3X43,7 Munich*
(Γκαλερί Len Danchhaus)
(Αντίγραφο αφίσας: Der Blaue Reiter, Poster Book, Taschen)
- *Ban Gogh: “Δεντροστοιχία στο Αλυσκάν” 1888 Λάδι σε μουσαμά*
(Από το βιβλίο: Τζάνις Άντερσον: “Η ζωή και το έργο του Vincent Van Gogh” εκδ.
Μίνωας 1994)

Άκουσα

- *Whispering trees: (Ηχοι της φύσης)*
- *Μ. Θεοδωράκης «Δεν είναι μονάχα τα αηδόνια» με την παιδική χορωδία του Ν. Τυπάλδου*
- *Όπου προς το βράδυ: Μ. Θεοδωράκης*
- *«The love theme» από το κινηματογραφικό έργο: «Dances with wolfs»*
- *«Kodo music»*
- *Συνοδευτική ορχηστική μουσική για την γραπτή έκφραση: Andre Reniue and Orcestra My hart will go on, The music of the night*
- *Μάνος Χατζηδάκης (Ερημιά) Νυχτερινός Περίπατος*

